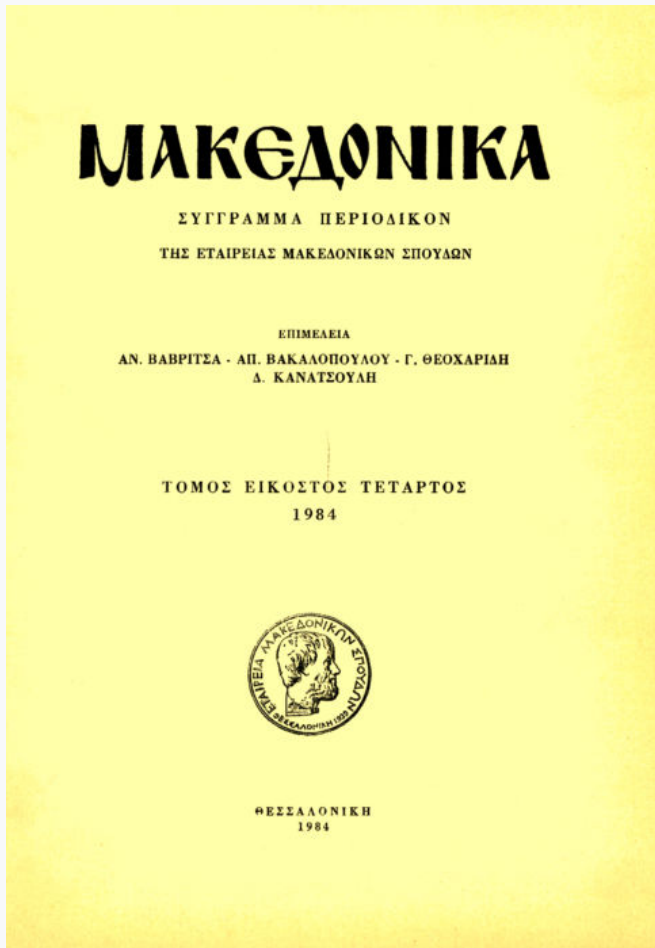

Μακεδονικά

Τόμ. 24, Αρ. 1 (1984)

Actes de Saint-Pantéléémon. Edition diplomatique par Paul Lemerle-Gilbert Dagron-Sima Circovic

Γ. Ι. Θεοχαρίδης

doi: [10.12681/makedonika.275](https://doi.org/10.12681/makedonika.275)

Copyright © 2014, Γ. Ι. Θεοχαρίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Θεοχαρίδης Γ. Ι. (1984). Actes de Saint-Pantéléémon. Edition diplomatique par Paul Lemerle-Gilbert Dagron-Sima Circovic. *Μακεδονικά*, 24(1), 309–314. <https://doi.org/10.12681/makedonika.275>

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Actes de Saint-Pantéléémon. Edition diplomatique par Paul Lemerle-Gilbert D a g r o n - S i m a C i r c o v i ć. I, Texte. II, Album. Paris (VIe) (Lethielleux) 1982. (Archives de l' Athos XII).

I. Texte

Μετά σύντομα προλεγόμενα από τὸν κύριο ἐκδότη, καθηγητὴ Paul Lemerle, καὶ πέντε συναυτομογραφίων τῶν πηγῶν καὶ τῆς βιβλιογραφίας ποὺ χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὴν ἐκδόση, ἀκολουθεῖ εἰσαγωγικῶς (Introduction) ἡ ἱστορία τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος (Chronologie de Saint-Pantéléémon des origines à 1500) (σελ. 3-17). Εἰς αὐτὴν διακρίνονται δύο μέρη: I. Μέχρι τῆς συγχώνευσως τοῦ 1169 (σελ. 3-9), II. Μετὰ τὴν συγχώνευσιν τοῦ 1169 (σελ. 9-17).

I. Τρία μοναστηριακὰ κτίσματα ὑπάρχουν στὴν ἱστορία τῆς σημερινῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ποὺ εἶναι γνωστὴ ὡς Ρωσικόν.

A. Ἡ Μονὴ τῆς Θεοτόκου, ἡ λεγόμενη τοῦ Ξυλουργοῦ. Αὐτὴ μισοερείπωθη κατὰ τὸ β' μισό τοῦ 12ου αἰ., δὲν ἐγκαταλείφθηκε ὅμως ἐντελῶς καὶ βρισκόταν στὴ θέση, ὅπου σήμερα εἶναι ἡ Σκήτη Μπογορόντιτσα στὴ ΒΑ πλευρὰ τῆς χερσονήσου τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ σὲ ἀπόσταση μῆδος ὥρας ἀπὸ τὴ σημερινὴ Μονὴ τοῦ Παντοκράτορος.

B. Ἡ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ἡ λεγόμενη τοῦ Θεσσαλονικέως ἢ τῶν Θεσσαλονικέων. Αὐτὴ παραχωρήθηκε τὸ 1169 στὴ Μονὴ τοῦ Ξυλουργοῦ καὶ εἶναι τὸ σημερινὸ Παλαιομονάστηρο ΒΑ τοῦ σημερινοῦ Ρωσικοῦ καὶ στὴ μέση τοῦ δρόμου ἀπὸ Ρωσικὸ στὶς Καρυές.

Γ. Ἡ σημερινὴ Μονὴ Ἁγίου Παντελεήμονος, γνωστὴ ὡς Ρωσικόν, στὴν παραλία καὶ στὴ θέση καλιῶ ἀραναὶ τῆς Μονῆς τοῦ Θεσσαλονικέως (ὑπάρχει ἐκεῖ σήμερα ἀκόμα πύργος ποὺ λέγεται τοῦ Θεσσαλονικέως), κτίσθηκε ἀπὸ τὸ 1760 κ.έ. μὲ δωρεὰ τοῦ Σκαρλάτου Καλλιμάχου (λεγόταν καὶ Μονὴ Καλλιμαχηδῶν) καὶ πλουτίσθηκε ἀπὸ τὴ Ρωσία στὶς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰ.

A

Ἡ Μονὴ τῆς Θεοτόκου τοῦ Ξυλουργοῦ ἀναφέρεται γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1016 ὡς Μονὴ τοῦ Ρῶς (Λαύρα 1² No 19, στ. 37). Ρῶς εἶναι, πολὺ πιθανόν, ὁ πρὸ τοῦ 1016 πρῶτος ἰδρυτὴς τῆς. Ἐκτοτε ὅμως σὲ σειρά ἐγγράφων, ὅπως τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1030 (Παντελ. No 1, στ. 10-11), τὸν Μάιο τοῦ 1048 (Παντελ. No 4, στ. 4-5) καὶ τὸν Νοέμβριο τοῦ 1070 (Παντελ. No 6, στ. 1, 7, 14, 22) ἀναφέρεται ὡς Μονὴ τῆς Θεοτόκου τοῦ Ξυλουργοῦ, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἡ Μονὴ εἶναι ρωσικὴ ἢ ὅτι ἔχει μοναχοὺς Ρώσους. Τὸ Ξυλουργοῦ εἶναι πιθανῶς ἰδιότης τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς. Σὲ ἔγγραφο ὅμως τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1142 (Παντελ. No 7), ποὺ εἶναι εὐρετήριο τῶν κινητῶν περιουσιακῶν στοιχείων τῆς Μονῆς τῆς Θεοτόκου τοῦ Ξυλουργοῦ, φαίνεται καθαρὰ ὅτι οἱ μοναχοὶ τῆς Μονῆς τοῦ Ξυλουργοῦ εἶναι Ρῶσοι. Γιατὶ ὅμως ἀρῆσσε τόσο πολὺ ἡ ἀποκάλυψη τῆς ἐθνικότητος τῶν μονα-

χών της Μονής Ξυλουργού; Κατά τους εκδότες των εγγράφων της δυο δυνατότητες υπάρχουν: "Η ότι η Μονή του Ρῶς και η Μονή του Ξυλουργού ήταν ἀνεκαθεν μιά και η αὐτή μονή." Η ότι μιά ἀγνωστή Μονή του Ρῶς τοῦ 1016 καὶ τοῦ 1081 συγχωνεύθηκε μετὰ τοῦ 1081 καὶ πρὸ τοῦ 1142 μετὰ τὴ Μονή του Ξυλουργοῦ. Οἱ εκδότες θεωροῦν τὴ δεύτερη ὑπόθεση ἀσπίρηκτη. Πάντως στὸ ἔγγραφο τῆς συγχώνευσης τῆς Μονῆς τοῦ Ξυλουργοῦ μετὰ τὴ Μονή του Θεσσαλονικέως τὸν Αὐγούστο τοῦ 1169 (Παντελ. Νο 8) λέγεται καθαρά «ὁ καθηγούμενος τῆς τοῦ Ξυλουργοῦ Μονῆς ἦτοι τῶν Ρουσῶν».

B

Ἡ Μονή τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ἡ λεγόμενη τοῦ Θεσσαλονικέως, ἀναφέρεται γιὰ πρώτη φορά τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 998 (Πρωτάτων, σ. 89) καὶ ἔκτοτε ἀναφέρεται ἐπανειλημμένως μέχρι τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1080 (D ö l g e r, Schatzk. No 104). Κατόπιν τὰ ἔγγραφα σιωποῦν. Μετὰ ἕκαστο περίπου χρόνια ἐμφανίζεται νὰ παραχωρεῖται τὸ 1169 ἔγκυρως ἀλλειψμένη καὶ ἐρειπωμένη στὴ Μονή τοῦ Ξυλουργοῦ (Παντελ. No 8, Αὐγ. 1169).

II. Μετὰ τὴ συγχώνευση τοῦ 1169 (σελ. 9-17).

Ἡ νέα κατάσταση. Οἱ Ρῶσοι τῆς Μονῆς τοῦ Ξυλουργοῦ, τῆς ἀφιερωμένης στὴ Θεοτόκο, ἐγκαθίστανται στὴ Μονή τοῦ Θεσσαλονικέως, τὴν ἀφιερωμένην στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα διατηρώντας καὶ τὴν παλιὰ Μονή τους μετὰ τὸν ἴδιο ἡγούμενο. Μετὰ τὸν καιρὸ οἱ ὀνομασίες «τοῦ Ξυλουργοῦ» καὶ «τοῦ Θεσσαλονικέως» ἐξαφανίστηκαν καὶ τὸ 1271 ὑπάρχει πιά μόνο «ἡ Μονή τῶν Ρουσῶν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος» (Παντελ. No 9). Μεταξὺ τοῦ 1169 καὶ τοῦ 1271 δὲν ὑπάρχουν πληροφορίες γιὰ τὸ ἔαν καὶ πῶς διατηρήθηκαν ἐπανδρωμένες καὶ διοικήθηκαν μαζί δυὸ μονές, ἡ παλιὰ τοῦ Ξυλουργοῦ καὶ ἡ νέα τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, μετὰ τὸν αὐτὸν ἡγούμενο. Τὸ πιθανώτερον εἶναι, ὅτι παρὰ τίς προβλέψεις τοῦ ἐγγράφου τῆς συγχώνευσεως τοῦ 1169 ἡ παλιὰ Μονή τοῦ Ξυλουργοῦ δὲν διατηρήθηκε ἐπὶ μακρὸν ὡς κυρίαρχος Μονή, ἀλλὰ κατάντησε ἓνα ἀπλό κτήμα (ἀγρός) τῆς νέας Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος τῶν Ρουσῶν.

Τὸ Ρωσικὸ ὡς τὴ σερβικὴ περίοδος. Τὸ 1311 ἔχομε τὴν πρώτη ἐκδήλωσις ἐνδιαφέροντος τῶν Σέρβων γιὰ τὴ Μονή τῶν Ρουσῶν, τὴν τιμωμένην εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1311 ὁ Ἄνδρόνικος Β' μετὰ παράκληση τοῦ γαμβροῦ του Στεφάνου Οὐδράς ἐκδίδει χρυσόβουλλο (Παντελ. No 10) γιὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν κυριότητα τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς τῶν Ρουσῶν, ἐπειδὴ οἱ τίτλοι αὐτῶν τῶν κτημάτων εἶχαν χαθεῖ σὲ πυρκαϊά. (Πρόκειται πιθανότατα γιὰ τὴ λεηλασία καὶ πυρπόλησις τῆς Μονῆς ἀπὸ τοὺς Καταλάνους τὸ 1309). Μᾶς γίνονται ἔτσι γνωστὰ τὰ λίγα κτήματα τῆς Μονῆς μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν Ἄθω. Ἐγγραφα ἄλλων μονῶν τοῦ Ἄθω ἐπιβεβαιώνουν συμπωματικὰ τὴ ρωσικὴ κυριότητα μερικῶν ἀπὸ αὐτὰ. Ἀπὸ παρόμοια ἔγγραφα γνωρίζομε, ἀλλὰ μετὰ τὸ 1516, ὀλίγα ὀνόματα ἡγουμένων, δικαίων καὶ πνευματικῶν τῆς Μονῆς τῶν Ρουσῶν.

Ἡ σερβικὴ περίοδος. Γιὰ τὴν περιορισμένη κτηματικὴ περιουσία, τὴν ὅποια εἶχε ἀποκτήσει ἡ Μονή τῶν Ρουσῶν πρὸ καὶ μετὰ τὴ σερβικὴ κατοχὴ, μαρτυροῦν ἑλληνικὰ καὶ σερβικὰ ἔγγραφα αὐτῆς, ὅπως εἶναι ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ τὸ χρυσόβουλλο τοῦ Ἰωάννου Ε' τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1353 (Παντελ. No 11), μετὰ τὸ ὁποῖο ὁ αὐτοκράτωρ προβαίνει σὲ σειρά δωρεῶν κτημάτων στὴν «περιοχὴ τοῦ Στρυμόνος» πρὸς τὴ Μονή τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος τῶν Ρουσῶν καὶ συγχρόνως ἐπικυρώνει τὴν κυριότητα τῆς Μονῆς ἐπὶ παλαιότερον αὐτῆς κτημάτων στὴ Θεσσαλονικὴ καὶ τῆς περιοχῆς τῆς Καλαμαρίας καὶ τῆς Ἀραβενικείας, τὰ ὅποια εἶδαμε νὰ ἀπαριθμοῦνται στὸ χρυσόβουλλο τοῦ Ἄνδρονίκου Β'

του 1311 (Παντελ. Νο 10). Τά κατά τή σερβική κατοχή άποκτηθέντα νέα κτήματα τής Μονής άπαριθμούνται στο χρυσόβουλλο του Ντουσαν του Ίουίνου του 1349 (Παντελ. Νο 1, σερβικά) και βρίσκονται στο Κατεπανίκιο Ζαβαλτίας (Παραστρύνονον) και στο Κατεπανίκιο Σερρών, στην κάτω δηλαδή κοιλάδα του Άγγίτου (Πάνακος) και όχι σ' αυτήν του Στρυμόνος, σε περιοχή δηλαδή τής κυριαρχίας των Σέρβων. Ο Ίωάννης Ε' δηλαδή το 1353 δωρίζει στη Μονή κτήματα, που αυτή είχε ήδη από του 1349 από τον Ντουσαν, μη αναγνωρίζοντας έτσι διακοπή τής βυζαντινής κυριαρχίας σ' αυτά.

Τά σερβικά έγγραφα τής Μονής είναι 15 και χρονολογούνται από το 1349 μέχρι το 1427/9. Τό παλιότερο είναι αυτό που αναφέρθηκε του Ντουσαν του Ίουίνου 1349 (Παντελ. Νο 1, σερβικά) και ακολουθούν των αδελφών Ουγκλεσα και Βουκασάν του 1366 (Παντελ. Νο 5, σερβικά), των πριγκίπων Ντραγκάς του 1372/5 και 1376/7 (Παντελ. Νο 6 και 7, σερβικά), του πριγκίπου Λαζάρου του 1380/1 (Παντελ. Νο 8 και 9, σερβικά) κ.ά. Έτσι το Ρωσικό σάν προτεκτοράτο των Σέρβων κατά τή σερβική κατοχή γνώρισε τή μεγαλύτερη άνθιση σε πλούτη και πολυανθρωπία. Πλησίασε όμως ή κατάρρευση τής δυνάμεως των Σέρβων κάτω από τά πλήγματα των Τούρκων και τό τέλος τής λαμπρής περιόδου των Σέρβων προστατών για τή Μονή των Ρώσων. Τό τελευταίο σερβικό έγγραφο τής Μονής είναι του Ντιζούραντς Βράνκοβιτς μεταξύ 19 Ίουλίου 1427 και 1429, με τό οποίο ο Σέρβος ήγεμών έπικυρώνει τήν κυριότητα και δίνει μερική φορολογική άπαλλαγή για όσα κτήματα τής Μονής άπόκειναι ακόμα στη σερβική κατοχή.

Τό τέλος τής σερβο-βυζαντινής περιόδου και ή αρχή τής τουρκικής κυριαρχίας. Δέν έπαυσε όμως τό σερβικό ενδιαφέρον για τή Μονή του Άγίου Παντελεήμονος των Ρώσων και μετά τό τέλος τής σερβικής κυριαρχίας έπι βυζαντινών έδαφών. Έτσι με παράκληση τής Σερβίδας αυτοκράτειρας Έλένης Ντραγκά και των πριγκίπων Στεφάνου Λαζάρεβιτς ο Μανουήλ Β' τον Οκτώβριο του 1406 παραχωρεί (Παντελ. Νο 16) εις «τήν Μονήν των Ρώσων του Άγίου Παντελεήμονος» άγρόκτημα τριών ζευγαριών εις τήν Λήμμον, του οποίου τήν όριοθέτηση από βυζαντινούς άπογραφείς έχομε τον Ίούνιο του 1407 (Παντελ. Νο 17). Τό τελευταίο έγγραφο για κτήματα τής Μονής των Ρώσων έξω από τον Άθω είναι του Μαΐου 1419 (Παντελ. Νο 18), με τό οποίο ο δεσπότης Θεσσαλονίκης Άνδρόνικος Παλαιολόγος παραχωρεί στο Ρωσικό τό παλαισχώριον του Άγίου Δημητρίου τριάντα ζευγαριών στην άχρωμένη χερσόνησο τής Παλλήνης, του μόνο ακόμα έλεύθερου βυζαντινού έδάφους.

Δύο ακόμα ελληνικά έγγραφα του Ρωσικού ύπάρχουν, από τά οποία τό ένα του Άπριλίου του 1422 (Παντελ. Νο 19) μάς δίνει τό όνομα του τότε ήγουμένου τής Μονής Χαρίτωνος και μάς δείχνει τή Μονή ακόμα πλούσια (12 λίβρες άργυρου δίνονται στη Μονή Άλυπτιού για να χρησιμοποιεί τό Ρωσικό τό νεόριο τής πρώτης Καλή Άγρια) και τό άλλο του Ίανουαρίου του 1430 (Παντελ. Νο 20) μάς δίνει τό όνομα παλιού ήγουμένου τής Μονής, ενός ένεννιάχρονου Νείλου, έξ άφορμής μιιάς άμφισβήτησης όρίων μεταξύ Ρωσικού και Κουτλουμουσίου.

Άλλα έγγραφα ελληνικά του Ρωσικού δέν ύπάρχουν, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι έπαυσε να ευημερεί ή Μονή, αφού σε σειρά όλόκληρη ελληνικών εγγράφων των άλλων Μονών του Άθω αναφέρονται ή ύπογράφουν ως μάρτυρες άλλοτε σλαβικά και άλλοτε ελληνικά ήγούμενοι, γέροντες ή ιερομόναχοι τής Μονής των Ρώσων, από τους όποιους τελευταίος είναι ο ήγούμενος Πασιος, που ύπογράφει ελληνιστί άνέκδοτο έγγραφο τής Μονής Βατοπεδίου του Μαΐου του 1499.

Αυτή είναι με μεγάλη συντομία ή ενδιαφέρουσα ιστορία τής Μονής του Άγίου Παντελεήμονος των Ρώσων στο Άγιο Όρος, όπως τήν εκθέτουν οι εκδότες των εγγράφων της

στηριζόμενοι στα έγγραφα τόσο της ίδιας της Μονής όσο και στα έγγραφα των άλλων μονών του Ἄθω.

Μένουν όμως μερικές άπορίες στο πνεύμα ενός φιλόποτου αναγνώστη: 1) Γιατί η άρχαία Μονή της Θεοτόκου ονομάζεται μιά και μοναδική φορά Μονή του Ρῶς (Λαύρα 1^η, Νο 19, Φεβρ. 1016) και έκτοτε πάντα ως τή συγχώνευσή της με τή Μονή του Θεσσαλονικέως τό 1169 ονομάζεται πάντα Μονή του Ξυλουργού και γιατί ή όνομασία Ξυλουργού πρέπει νά ήταν ιδιότης του παλιού ίδρυτου της Ρῶς; Ἡ τό όνομα ή ή ιδιότης του ίδρυτου θά έπρεπε νά παραμείνει στην όνομασία της Μονής, όπως μόνο ή καταγωγή έμεινε στην όνομασία της Μονής του Θεσσαλονικέως και όχι τό όνομα του ίδρυτου της.

2) Ἄν Ρῶς και Ξυλουργοῦ ήταν άνέκαθεν μιά και ή αὐτή μονή, όπως δέχονται οι έκδότες, δέν θά έπρεπε κάποτε και πρό του 1169 αὐτές οι όνομασίες νά άναφερθοῦν μαζί ή τουλάχιστο νά εναλλάσσονται;

3) Δέν θά ήταν λογικότερη ή ύπόθεση, ότι κάποια παλιά Μονή του Ρῶς συγχωνεύθηκε κάποτε με τή Μονή του Ξυλουργού και ή παλιότερη όνομασία της πρώτης, του Ρῶς, λησμονήθηκε, ότι πρόκειται δηλαδή για δύο μονές και όχι για τήν ίδια, όπως δέχονται οι έκδότες των έγγραφών της;

Τό ότι τό 1142 ή Μονή της Θεοτόκου του Ξυλουργού φαίνεται νά έχει μοναχούς Ρῶσους δέν σημαίνει κατ' ανάγκην ότι αὐτή είναι ή Μονή του Ρῶς του 1016, αφού παλαιότερα του 1142 οὔτε τό 1030 οὔτε τό 1048 οὔτε τό 1070 άναφέρεται Μονή του Ρῶς, αλλά Μονή του Ξυλουργοῦ. Ἐνώ τουναντίον ό Κυριακός μοναχός ό Ρῶς του έγγράφου του 1081 (Ξεροποτ. Νο 6, στ. 68), χωρίς νά είναι ήγούμενος μονής, δείχνει ότι ύπάρχει τό 1081 Μονή Ρῶσων μοναχῶν, πιθανῶς ή Μονή του Ρῶς του 1016, και αὐτή δέν είναι ή Μονή του Ξυλουργοῦ, για τήν όποία δέν ύπάρχει καμιά ένδειξη πρό του 1142 ότι είχε Ρῶσους μοναχούς.

Γιατί λοιπόν ή ύπόθεση, ότι μιά παλιά Μονή του Ρῶς, πού άναφέρεται καθαρά τό 1016 και πού ή ύπαρξή της διαφαίνεται άκόμα τό 1081 με τόν Κυριακό μοναχό τόν Ρῶς και πού είναι πιθανότερο νά είχε Ρῶσους μοναχούς, συγχωνεύτηκε μετά τό 1081 και πρὶν άπό τό 1142 με τή Μονή Ξυλουργοῦ, πού πρὶν άπό τό 1142 ποτέ δέν έδειξε ότι είναι Ρωσική ή ότι έχει Ρῶσους μοναχούς, γιατί ή ύπόθεση αὐτή θεωρεῖται άπό τούς έκδότες άσθηρική, ένῶ γίνεται άπ' αὐτούς δεκτή ή λιγώτερο στηριγμένη ύπόθεση, ότι ή Μονή του Ρῶς και ή Μονή του Ξυλουργοῦ ήταν άνέκαθεν μιά και ή αὐτή Μονή;

Προχωροῦμε τώρα στην παρουσίαση των περιεχομένων του έργου: Ἀκολουθοῦν: Προσωπογραφική άνακεφαλαίωση των ήγουμενων (σελ. 18-19): I. Της Μονής της Θεοτόκου του Ξυλουργοῦ, II. Της Μονής του Ἁγίου Παντελεήμονος του Θεσσαλονικέως, και III. της Μονής Ἁγίου Παντελεήμονος των Ρῶσων με τή χρονολογία της εμφανισέως των στα έγγραφα. Σημείωμα (σελ. 20-21) περί της σημερινής καταστάσεως και περί των άρχείων της Μονής Ἁγίου Παντελεήμονος.

Πίναξ των έγγραφων (σελ. 22-23): I. Κατά τήν χρονολογίαν των: Ἑλληνικά έγγραφα: 20 έλληνικά έγγραφα και 3 Παραρτήματα. Σερβικά έγγραφα: 15 σερβικά έγγραφα. II. Κατά τήν προέλευσίν των: Ἐγγραφα Ἑλλήνων αυτοκρατόρων, έγγραφα του Στεφάνου Ντουσάν, έγγραφα Σέρβων δεσποτῶν και πριγκίπων, έγγραφα κρατικῶν ύπαλλήλων, έγγραφα άρχῶν του Ἄθω, έγγραφα μονῶν και μοναχῶν, έγγραφα ιδιωτῶν. III. Κατά τό άντικείμενον αὐτῶν: Ἐγγραφα διά κτήματα του Ξυλουργοῦ, έγγραφα διά κτήματα του Ἁγίου Παντελεήμονος έντός του Ἄθω, έγγραφα διά κτήματα του Ἁγίου Παντελεήμονος έκτός του Ἄθω, έγγραφα δι' άδελφάτα της Μονής, έγγραφα μή άφορῶντα εις τόν Ἅγιον Παντελεήμονα. Κατάστασις άντιστοι-

χί α ς (concordance) τῶν ἐκδιδομένων ἐγγράφων, ἑλληνικῶν καὶ σερβικῶν, πρὸς ἕκτατα τῆς ἐκδόσεως τοῦ Κιέβου (σ. 24).

*Ακολουθεῖ τὸ κύριον σῆμα τῆς ἐκδόσεως, τὸ ὁποῖον ἀποτελοῦν 20 ἑλληνικὰ ἔγγραφα (σ. 27-138) μὲ 3 Παραρτήματα (σ. 139-153) (Appendix I: Νόθον χρυσοβούλλου τοῦ Ἀνδρονίκου Β' τοῦ 1311. Appendix II: Ἀντίγραφον ἐγγράφου τοῦ Πρώτου Θεοφάνους διὰ τὰ ὄρια τῶν Μονῶν Βατοπεδίου καὶ Βερριώτου τοῦ 1312. Appendix III: Ἐξ ἀντίγραφοι δῆθεν χρυσοβούλλου τοῦ Ντουσάν κατασκευασμένα βάσει χρυσοβούλλου τοῦ Ἰωάννου Ε' τοῦ 1353) καὶ 15 σερβικὰ ἔγγραφα (σ. 157-190) ἐκδιδόμενα ὑπὸ S. Čirconič (μὲ χάρτην, σ. 191, διὰ τὰ τοπωνύμια τῶν σερβικῶν ἐγγράφων).

*Ἔπειτα Εὐρετήριον ὀνομάτων καὶ πραγμάτων τῶν ἑλληνικῶν ἐγγράφων (σ. 193-224) καὶ τῶν σερβικῶν ἐγγράφων (σ. 225-233).

II. Album

Εἰς τὸν τόμον II (Album) μετὰ ἓνα Εὐρετήριο Πίνακα ὑπάρχουν αἱ φωτοτυπικαὶ ἀποτυπώσεις ὄλων τῶν 20 ἑλληνικῶν ἐγγράφων σὲ 39 Πίνακες (Pl. I-XXXIX), τῶν τριῶν Παραρτημάτων σὲ 4 Πίνακες (Pl. XL-XLIV), καὶ τῶν 15 σερβικῶν ἐγγράφων σὲ 12 Πίνακες (Pl. XLV A-LVI B).

Εἰς τὸν τόμον I (Texte) ἕκαστον ἔγγραφον τιτλοφορεῖται μὲ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ εἶδους τοῦ (π.χ. I. Acte de vente d'un kellion, 2. Acte de vente entre moines κ.ο.κ.), μὲ τὴν χρονολογίαν ἐκδόσεώς του (π.χ. Fevrier, Indiction 13, a. m. 6538 (1030), 2. Indiction 2, a. m. 6542 (1033/34)), μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐκδόσαντος αὐτοῦ (π.χ. I. Deux higoumenes... 2. Christodoulos higoumene de Katzari) καὶ μὲ σύντομον ἀναγραφὴν τοῦ περιεχομένου του (π.χ. Καθαρὰ πρᾶσις, 2. Ἐγγραφος καὶ ἐνυπόγραφος ἀσφάλεια, ἦγον καθαρὰ πρᾶσις).

*Ακολουθεῖ περιγραφή (Description) τοῦ ἐγγράφου καὶ τῶν τυχόν ἀντιγράφων του, ἀνάλυσις (Analyse) τοῦ περιεχομένου του, σημειώσεις (Notes) ἐπὶ διαφόρων ὀνοματικῶν καὶ πραγματικῶν στοιχείων τοῦ κείμενου, προσωπογραφία (Prosopographie) τῶν ἀναφερομένων προσώπων καὶ διερευνήσις τῶν ὑπογραφῶν (Signatures) τοῦ ἐγγράφου, ὅταν προσφέρεται τοιαύτη, τυχὸν ἀναφερόμενα εἰς αὐτὸ παλαιότερα ἔγγραφα (Actes mentionnés) καὶ τυχὸν ὑπάρχουσα σχετικὴ βιβλιογραφία. Ὑπάρχει πάντοτε παραπομπὴ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῆς σχετικῆς φωτοτυπίας τοῦ ἐγγράφου εἰς τὸ Album καὶ εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦ τῆς ἐκδόσεως Κιέβου. *Ακολουθεῖ τὸ κείμενον ἐκδιδόμενον καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς διπλωματικῆς ἐκδόσεως ἐγγράφων.

*Ὅπως ὅλα τὰ ἔγγραφα τῶν μονῶν τοῦ Ἁθῶ ἀποτελοῦν καὶ τὰ ἔγγραφα τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος τῶν Ρώσων χρυσοφυροῦν πληροφοριῶν διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἁθῶ πρῶτον καὶ διὰ τὴν βυζαντινὴν προσωπογραφίαν καὶ γεωγραφίαν διὰ τὸν ἱστορικὸν τὸν Βυζάντιου. Ἐξ αὐτῶν φαίνεται ὅτι ἡ πᾶμπλουτος ἄλλοτε σημερινὴ Μονὴ τῶν Ρώσων στὸν Ἁθῶ δὲν εἶχε μεγάλην κτηματικὴν περιουσίαν ἐντὸς τοῦ Ἁθῶ οὔτε βαθεῖες ρίζες εἰς τὸ ἔδαφος του, ἀλλὰ ἡ κτηματικὴ περιουσία τῆς Μονῆς ἦτο συμπτωματικὴ, εὐρίσκετο ἐκτὸς τοῦ Ἁθῶ, προήρχετο ἀπὸ δωρεῶν τῶν προσωρινῶν κατακτητῶν Σέρβων ἡγεμόνων καὶ ἐξετείνετο εἰς τὸν μέσον καὶ ἄνω ροῦν τοῦ Στρυμόνος, ὅπου εἶχον ἐπικρατήσει προσωρινῶς οἱ Σέρβοι. Ἀπὸ τὰ 20 ἑλληνικὰ ἔγγραφα τῆς Μονῆς μόνον ἕξ (οἱ ἀρ. 2, 5, 13, 14, 19 καὶ 20) ἀφοροῦν εἰς κτήματα τῆς Μονῆς ἐντὸς τοῦ Ἁθῶ.

*Ἐνδιαφέρουσα διὰ τὴν τοπογραφίαν τῆς βυζαντινῆς Θεσσαλονίκης εἶναι ἡ πληροφορία ἐκ τοῦ χρυσοβούλλου τοῦ Ἀνδρονίκου Β' τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1311, ὅτι ἡ Μονὴ τῶν Ρώσων εἶχε ἀνάκαθεν καὶ μέχρι τοῦ νῦν διὰ δικαιωμάτων ἐντὸς τῆς θεοσώστου πόλεως

Θεσσαλονίκης μετόχιον εις ὄνομα τιμώμενον τῆς Ἁγίας Ζηναΐδος μετὰ τῶν δικαίων αὐτοῦν (Παντέλ. Νο 10, στ. 36-39). Σήμερα οὔτε νά ὑποπτευθοῦμε μπορούμε ποῦ βρισκόταν μέσα στή Θεσσαλονίκη τὸ μετόχι αὐτὸ τῆς Μονῆς τῶν Ρώσων ὕστερα ἀπὸ τόσες καταστροφές καὶ ἀλλοιώσεις τοῦ χρόνου στήν πόλη.

Βεβαίως ἡ Βυζαντινολογία εἶναι εὐγνώμων πρὸς τοὺς ἱκανοὺς καὶ ἀκαμάτους ἐκδότας γιὰ τὴν ὑποδειγματικὴ διπλωματικὴ ἔκδοση τῶν ἐγγράφων τῆς Μονῆς τῶν Ρώσων καὶ γιὰ τὸ πλῆθος τῶν παντοίων πληροφοριῶν ἀπ' αὐτά.

Γ. Ι. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ

Actes de Docheiarion. Edition diplomatique par Nicolas Oikonomidès I. Texte. II. Album. Paris (VI*) (P. Lethielleux) 1984. (Actes de l'Athos XIII).

I. Texte

Μετὰ σύντομα Προλεγόμενα ὑπὸ τοῦ ἐκδότου καὶ Πίνακα συντομογραφιῶν πηγῶν καὶ βιβλιογραφίας, ποῦ χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὴν ἔκδοση, ἀκολουθεῖ εἰσαγωγικὸς (Introduction) ἡ ἱστορία τῆς Μονῆς Δοχειαρίου, ἣτοι:

Αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ ἴδρυται τῆς Μονῆς, περὶ τῶν ὁποίων πηγαὶ εἶναι: I. Ἡ ἀγιογραφικὴ ἀφήγησις περὶ τῆς Μονῆς, ἡ ὁποία μὲ ἀνάμικτα φανταστικά καὶ πραγματικά στοιχεῖα διεσώθη ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς τρία χειρόγραφα τοῦ 16ου αἰῶνος. Σημειώνεται εἰς τὸ ἐξῆς ὡς Θαύματα (Miracles) καὶ πρέπει νὰ ἔγινε μέσα στὸν 16ο αἰ. καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς Μονῆς ὑπὸ τῶν Βλάχων πριγκίπων τὸ 1568. II. Τὸ Π ρ ο σ κ υ ν τ ἄ ρ ι ο τῆς Μονῆς, ποῦ περιέχει μιά πιὸ ἀνεπτυγμένη μορφή τῶν Θαυμάτων, προχωρεῖ καὶ μετὰ τὸ 1568 καὶ πρέπει νὰ ἔγινε ἀπὸ τὸν Κύριλλο τῆς Σμύρνης μὲ χρησιμοποίηση καὶ ἄλλης ἀγνωστῆς πηγῆς (σ. 3-4).

II ος αἰών. Ἁγίος Νικόλαος τῆς Δάφνης.

Οἱ πηγές καὶ τὰ ἔγγραφα τῆς σημερινῆς Μονῆς Δοχειαρίου συμφωνοῦν ὅτι ἡ Μονὴ ἰδρύθηκε κατ' ἀρχάς κοντὰ στὸ σημερινὸ λιμάνι τῆς Δάφνης ὡς Μονὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἀπὸ κάποιον δοχειαρίον, ἀποθηκάριον δηλαδὴ, τῆς λίγο βορειότερης σημερινῆς Μονῆς Ξηροποτάμου (τοῦ 10ου αἰ.) κατὰ πᾶσα πιθανότητα, γιὰ αὐτὴ ἑαπλόνη αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τίς κτήσεις τῆς στήν ἐρημὴ τότε νότια παραλία τοῦ Ἁθῶ. Ἔτσι, κάποιος Θεόδουλος ὑπογράφει ἀνέκδοτα ἀκόμα ἔγγραφα τῆς Μονῆς Ἰβήρων ὡς «μοναχὸς τῆς Δάφνης» τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1013, ὡς «ὁ τοῦ Δοχειαρίου» τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1015 καὶ ὡς «ἡγούμενος τῆς Δάφνης» τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1020. Ἐναντιβόλως πρόκειται γιὰ τὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς Δάφνης, ἡ ὁποία λοιπὸν πρέπει νὰ ἰδρύθηκε πρὸ τοῦ 1013. Παρὰ τὴν ἑλπίδα, τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1016 καὶ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1018 ὑπογράφει, ἀνορθόγραφα, ἔγγραφο μὴν (Λαύρα I, Νο 19, στ. 40, καὶ ἀνέκδοτα Βατοπεδίου) κάποιος Ἰωάννης Δοχειαρίος. Ὁ ἐκδότης συμπεραίνει ὅτι αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἰδρυτὴς τῆς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου τῆς Δάφνης καὶ ὅτι ἀπ' αὐτὸν ὀνομάστηκε ἡ μονὴ αὐτὴ τοῦ Δοχειαρίου. Τὸ ὅτι ἡ πρὸ τοῦ 1013 ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Δοχειαρίου ἰδρυθεῖσα Μονὴ Ἁγίου Νικολάου τῆς Δάφνης ἔχει τὸ 1020 ὡς ἡγούμενον τὸν ἀναφερθέντα Θεόδουλο καὶ ὅτι τὸν ζῶντα τὸ 1018 καὶ ὑπογράφοντα ἔγγραφο ἰδρυτῆ τῆς Ἰωάννη Δοχειαρίου (ποῦ ἐμφανίζεται μάλιστα ἄπλως μοναχῶς καὶ ἀντιπρόσωπος μόνο τῆς Μονῆς του), δὲν εἶναι παράδοξο, κατὰ τὸν ἐκδότη, ἀφοῦ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα παραδείγματα, ὅπως τοῦ Παύλου τοῦ Ξηροποταμίτου. Ἔτσι ἡ ἀνάμνησις τοῦ Ἱ-